

မြသန္တာ

အာလုံးထက်ပိုချစ်မယ်

ပျံသန်းငှက်၏ ခရီးအစ

မင်းဟာ ကောင်းကင်ပြာမှာ လွင့်မျောနေချင်တဲ့
တေလေငှက် တစ်ကောင်လေးပဲ။

မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ...

လွတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေပြီး တိမ်လွှာကို ဖောက်ခွင်း၍
မိုးကောင်းကင်ရဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကို စူးစမ်းချင်နေပြီး

မင်းဟာ အသိုက်အမြုံထဲက

အပျံသင်စ ငှက်ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ

အမိနဲ့ ခွဲခွာချင်နေတဲ့ ပျံသန်းငှက် ဖြစ်နေပြီမို့...

ပျံစမ်းပါ ငှက်ကလေးရယ်...

အတောင် ညောင်းတဲ့အထိ ပျံစမ်းကွယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာရည်ဟာ...

မင်းအတွက် ခါးသက်ရွံ့ရှာ စေသလား...

ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်အရိပ်ဟာ...

မင်းအတွက် ပူလောင် နာကျင်စေသလား။

ပျံလိုက်စမ်းပါ ငှက်ငယ်ရယ်...

မိခင်မိုးတိမ်လွှာကို ခွဲပြီး...

တခြားတစ်ဖက်မှာ ဘာတွေရှိလဲ
စူးစမ်းပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာမှာလား
မင်းပြန်လာခဲ့ပါလား ချစ်သူရယ်...

အခန်း (၁)

အိမ်ထဲက ထွက်လာချင်းပင် ခြေလှမ်းများက မြေပြင်နှင့် မထိဘဲ လေထဲမှာ လွင့်နေသလိုလို ဒေါသစိတ်၊ မကျေနပ် စိတ်များက ရင်မှာ လောင်မြိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လမ်းလျှောက်လို့ လျှောက်မှန်းပင် မသိ။

"ကောင်မလေး သိပ်အပြောရ ခက်တာပဲ။ ပြောနေရင်းက ထွက်သွားတယ်။ ငါ ... ရိုက်မိတော့ မှာပဲ။ လိုက်သွားစမ်းကွယ်။ သူ သွားချင်တဲ့ဆီကို ပို့ပေးလိုက်"

မားသားကြီး၏ ဆူဝေ ပူလောင်သော သံစဉ်များကြားမှ အတင်း ရုန်းထွက်ကာ လယ်ကွင်းကို ဖြတ် တိုက်ခတ်လာသော ညနေခင်း လေပြည်၏ ကလူ ကျီစယ်မှုကြောင့် ရင်ထဲ အေးသွား၏။

အပူငွေ့များ ကျန်ရစ်ကာ လေနု အေးအေးလေး၏ ထွေးပွေ့နှုတ်ဆက်မှု နှိစွေးစွေး တိမ်တောက်ချိန် တို့ကြောင့် စောစောက စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုများ ပြေလွင့်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ အနီရောင် တိမ်တိုက်များနှင့် အဝါရောင်၊
လိမ္မော်ရောင် တိမ်တိုက်တို့ လွှမ်းခြုံ ရစ်သိုင်းပြီး အိပ်တန်းဝင် ဗျိုင်းငှက်ဖြူ
လေးများ၏ အရောင်အသွေးပင် နီဝါရောင် တောက်ပ ထင်ဟပ်လျက်...

ဒီလိုတော့လည်း တောအရပ်က ချစ်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသားပဲ...

"မိန်းကလေး နေဦးလေ"

"ဟင်"

ဒီလူကြီး... လူကြီး၏ အသံကြောင့် ချက်ချင်းပင် လောကကြီး
အကျည်းတန် သွားတော့သည်။

"ဒါဘယ်လဲ"

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် လန့်ပြီး ခြေလှမ်း တုံ့သွား၏။ မကျေမနပ်နှင့်
သူ့မျက်နှာကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် မုန်းစိတ်၊ မ
ကျေနပ်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

"ပြန်မလို့... ပြန်မလို့"

စကားသံများက ဆောင့်အောင့် ထွက်လာသည်ကို အချိန်မီ မထိန်းချုပ်
လိုက်မိပေ။ စောစော ကမှ မေမေနှင့် အဘိုး ဆုံးမ လိုက်သေးသည်။

"စကားပြောရင် ချို့ချို့သာသာ ပြောရမယ်။ ကောင်းကောင်း ပြောလည်း ဒီ
စကားပဲ။ ဆိုးဆိုး ပြောလည်း ဒီစကားပဲ။ သမီးရုပ်ကလေးနဲ့ ညီအောင်
အပြောလည်း လှရတယ် သိလား"

ထိုစဉ်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟူ၍ အခါခါ ကတိပေးခဲ့သေးသည်။ ခုတော့ ‘ဒီ
လူကြီး’ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် အလိုလို မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး နူးညံ့ သိမ်မွေ့
စိတ်များ ပျောက်ကွယ် သွား၏။

"တစ်နေ့ကပဲ ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး။ ပြန်သွားဦးမယ် ဆိုတာ

အလကား အချိန်တွေ ကုန်တာပဲ။ ချက်ချင်း ပြန်ချင်ရင် ဘာလို့ လာနေသေးလဲ"

အလွန် လျှာရှည်သော လူကြီးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်များ အုံကြွလာကာ...

"ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားကြီး အပူလားဗျ။ ကျွန်တော့် မိဘတွေ တောင် မပြောဘဲနဲ့"

"ပြောလည်း မင်းက နားထောင်မှာ မို့လို့လား"

လေသံအေးနှင့် ပြောလိုက်သော လူကြီးကို ဆွဲကုတ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်လေးကို ပုတ်ပြကာ..

"စာမေးပွဲ နီးပြီ။ စာကျက်ရအောင် ပြန်တာ"

"ဒီမှာကျက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား"

"မကောင်းဘူး၊ လုံးဝ မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားကြီး ခြံထဲက ဆူညံသမှု ပြုနေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို နားညည်းလို့ဗျို့"

သူက ပခုံးကို ဟန်ပါပါနှင့် တွန့်ကာ...

"မင်းတို့ မြို့ပေါ်က ကားသံတွေ ထက်တော့ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်"

"ကောင်းတယ်... ခင်ဗျားကြီး ခြံထဲက သတ္တဝါတွေသာ ခင်ဗျားကြီး ဘာသာ နားထောင်နေ။ ကျွန်တော်ကတော့ နားမယဉ်နိုင်ဘူး။ ကဲ... သွားပြီဗျို့။ ခင်ဗျားကြီး တွေ့ရမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မလာတော့ဘူး"

"အေး... ကောင်းပါတယ်။ ပြီးမှ လွမ်းလို့ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်မခေါ်နဲ့"

"လုံးဝပဲနော်... လုံးဝ မခေါ်သေးဘူး။ ဝေးသေး ခင်ဗျားကြီး သိထားဖို့က ခင်ဗျားကို လုံးဝ မကြည်လင်ဘူး သိလား။ မေမေနဲ့ ဘိုးဘိုးကို ကြောက်လို့

အသာ ငြိမ်နေတာ။ အကောင်းမှတ်ပြီး ရှေ့မတိုးလာနဲ့၊ နာသွားမယ်မှတ်"

ဒေါသသံနှင့် မျက်နှာနီနီ အသံ တုန်တုန်နှင့် ပြောနေသော မိန်းကလေးကို စူးစူးကြည့်ရင်းက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့လိုက်သည်။

"မင်း... ဒီလောက်တောင် ခါးသီးနေမှန်း သိရင် ကျုပ် ခေါင်းမညိတ်ပါဘူး။ ထားပါတော့လေ။ မင်းကို ကျုပ် ဘာမှ မချုပ်နှောင် ပါဘူး။ မင်း ဘာသာမင်း ကြိုက်သလိုနေ"

"ချုပ်နှောင်လို့ရော ရမတဲ့လား"

"ဘယ်သူမှ မချုပ်နှောင်ဘူး။ အဓိက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် စဉ်းစား တတ်ပြီပဲ။ ချုပ်နှောင် ရအောင်လည်း ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေမှ မဟုတ်တာ"

ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် ပေါက်တူးထမ်းကာ သူမရှေ့မှ လှည့်ထွက် သွားသောအခါ ကျောပြောင်ပြောင် ညိုညိုကြီးကို ကြည့်ရင်း တအား ကုန်းကိုက် ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

"ဟင်း... ဒါ သက်သက် အနိုင်နဲ့ ပိုင်းသွားတာ။ သိမယ် ဒီလူကြီး၊ သင်းကို ခေါက်ထားပြီး လူတစ်ဦးနဲ့ တွဲပြရဦးမယ် ဟင်း..."

ကြိုးဝါးရင်းက လမ်းမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လှည်းကူး သွားရန် အတွက် ကားစောင့်ရ ဦးမည်။ လှည်းကူးမှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်ထဲ သွားရန် ကားတစ်ဆင့် ပြန်စီးရမည် ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းပြန်လျှင် လူကြီးက ကားနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ စက်ဘီးနှင့် ဖြစ်ဖြစ် လှည်းကူးသို့ လိုက်ပို့ပေး တတ်၏။

ခုတော့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် အားလုံးကို စိန်ခေါ်ပြီး ထွက်လာသည်မို့ မပြောသာတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းစုကာ ကားရပ် စောင့်နေ၏။

ဘိုးဘိုးရော၊ မေမေရော သည်လူကြီးကို သဘောကျ နေသည်မှာ ပြဿနာ ပဲဟု အထပ်ထပ် တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး နေမိသည်။

သူမကတော့ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန် ထိုလူကြီးကို လုံးဝ ကြည့်မရပေ။ အစဉ် အမြဲ တိရစ္ဆာန်များ ကျွဲနွားများနှင့်သာ ရှုပ်ထွေး နေတတ်သည်မို့ အလိုလို နှာခေါင်း ရှုံ့မိ၏။

"ဟင်း... သူ့လို လူမျိုးနဲ့ အတူတူ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်း စားရမှာလဲ"

တိရစ္ဆာန်များနှင့် ယှဉ်တွဲ နေရသော သူ့အား မျက်စိကျကာ ဦးစားပေး တတ်သော ဘိုးဘိုးနှင့် မေမေအား အပြစ်တင် မဆုံးတော့။ မကျေနပ်စိတ် လည်း ဖြစ်မိသည်။

"အင်း... လူကြီးတွေ ကျအောင် ဘာတွေ ခွဲထားလဲမှ မသိတာ။ ကျောင်း ပိတ်ရင် အိမ်ကို ပြန်မလာတော့ဘူး"

မှုန်ပျံ့ ခင်တန်းတောလေးကို ဖြတ်လာစဉ်မှာပင် မှောင်ရိပ် သမ်းနေ၏။ ငါးမိနစ် လျှောက် လာပြီးမှ ကားလမ်းမဘက် ရောက်လာသော အခါ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

လူကြီးကို လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ မရှိတော့ပေ။ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိပြီး အားငယ်စိတ် လွှမ်းသွားသည်။

သို့ရာတွင် လူကြီး၏ အကူအညီကို မယူချင်။ ဘိုးဘိုးနှင့် မေမေက လူကြီး နှင့် သူမကို သဘောတူပြီး နီးစပ်အောင် အမြဲ ဖန်တီးပေးပြီး အပို့အကြို လုပ်ခိုင်းနေသဖြင့် သူမက ရှောင်ဖယ် နေသည်။

ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ပေးမည် ဆိုသဖြင့် မငြင်းဝံ့အောင်ပင် အတိအကျ တုပ်နှောင် ထားသော စကားမို့ ဘာမှမပြောသာ။ မေမေနှင့် ဘိုးဘိုးသည် မိမိ သဘောထားကို မမေးဘဲ သူတို့ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ခဲ့သဖြင့်

င့် မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။

ပြီးတော့ ဟိုလူကြီးကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

"ဟင်း... လူကြီးကိုက စီးလွန်းပါတယ်။ ငါ့ကိုများ သူပြုသမျှ နုရမဲ့ မိန်းမ ထင်နေသလားပဲ"

အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ကိုက်ထားလိုက်မိပြီး မလာသေးသည့် လိုင်းကားအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။

"ဟင်း..."

ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လာသော လင့်ရီဘာကား အမည်းရောင်ကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။

"ကလေး"

"ဘဘ... ဘဘ"

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ အံ့သြစိတ်ကြောင့် ဘဘနား တိုး ကပ်လာ၏။

"ဘဘရယ်... မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်"

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ကလေး"

"အန်တီရင်တို့ဆီ ပြန်မလို့လေ။ သမီးတို့ခြံက..."

သူမ လက်ညှိုး ညွှန်ပြမည် အပြု...

"ဘဘ သိတယ် ကလေး။ လာ... လာ ကားပေါ်တက်။ ရင်ရင်တို့ အိမ်နား အထိ ဘဘ လိုက်ပို့မယ်"

လူကြီးကို လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ လူကြီးက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံ တံခါးကို ပြန်ပိတ် နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ

ကမန်းကတန်း တက်လိုက်၏။

ငြိမ့်ခနဲ လှိမ့်ထွက်သွားသော ကားလေးပေါ်မှာ ခေါင်းအသာပုကာ ထိုင်ရင်း နောက်မှန်မှ တစ်ဆင့် ဟိုလူကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

လူကြီးကားက လမ်းမပေါ် ရောက်လာပြီး စောစောက သံစဉ် ရပ်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးနား ရပ်ကာ သူမ ပုန်းနေသည် အထင်နှင့် ကုက္ကိုပင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေ၏။

ခြံတံခါး ဆင်းပိတ်နေစဉ် အတွင်း ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသော သံစဉ်ကို သူ အံ့သြ နေလိမ့်မည်။

"ကောင်းတယ်"

"ဘဘခေါ်သွားတာ သိရင် သမီးအမေတော့ စွေ့စွေ့ ခုန်နေမှာပဲနော်"

"သေချာတာပေါ့။ မေမေက ဘဘဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် မကြားချင်ဘူး"

မကွယ်မဝှက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဘဘက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

"မစိမ်းသူက မိုက်တယ်။ ဘဘစကား နားမထောင်ဘူး။ သူ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရင် လက်ဖျား ငွေသီးမဲ့ကိစ္စပဲ"

"အဲဒီတုန်းက သမီးငယ်နေလို့ မသိဘူး။ ဘဘနဲ့ မေမေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

ဘဘက သက်ပြင်းလေး တိုးတိုးချရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

"ပြီးခဲ့ပါပြီကွယ်။ ကဲ... သမီး တောင်ကြီးကို လိုက်မလား။ ဘဘ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်မလို့။ ဟိုမှာ သမီးအစ်ကိုတွေ အံ့သြ သွားအောင်လို့လေ။ သမီးတို့ မောင်နှမတွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား"

ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သံစဉ် ဆယ့်နှစ်နှစ် သမီးအရွယ်ကပင်

တောင်ကြီးမှ ခွဲထွက် လာခဲ့၏။ ထိုသို့ ခွဲမလာမီတွင် ဘဘနှင့် မေမေ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ မေမေက သူ့အား ဘဘထံ မသွားရန် အတင်း တားမြစ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ အမြန်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သံစဉ်သည် ဘဘရော၊ ကိုကြီး၊ ကိုလတ်နှင့် ကိုငယ်ကိုပါ ခွဲ ထွက်လာရသဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

"ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်လည်ပါလား ကလေးရယ်"

ဘဘ၏ တောင်းပန် စကားကြောင့် သံစဉ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မေမေ သိရင်တော့ ဆူမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီး သိပ်လိုက်ချင်တာပဲ။ ကိုကို လတ် တို့ကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်"

"ကိုကိုလတ်"တို့ဟု ထည့်ပြောလိုက်မိသည်။ ဘဘသား သုံးယောက်ထဲ တွင် ကိုကိုလတ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဘဘ နားလည်ထား၏။

"သမီး ကိုကိုလတ်က ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ဆေးခန်းက လူသိပ်ဝင်တာ ပဲ။ သမီးသာ လိုက်လာရင် သိပ်အံ့ဩ သွားမှာပဲ။ သမီးက ငယ်ငယ်ကနဲ့ မ တူဘူး။ ကြီးလာတော့ လှလာလိုက်တာ ဘဘ မနည်း ကြည့်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဘသမီးကို ဘဘ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို အရွယ်နဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ မှတ်မိပြီးသားပါ"

"ဘဘရယ် သမီးလည်း ဘဘကို လွမ်းပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲလို့ သာပေါ့။ ဘဘကို မတွေ့ရတာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် ရှိပေမဲ့ ဘဘက အိုမ သွားဘူး။ ပိုနုလာတယ်"

သံစဉ်မေ စကားကြောင့် ဘဘက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

"သမီးကကွယ် ဘဘကို ဘဝင်မြင့်အောင် ပြောနေပြန်ပြီ။ ကဲ... ကဲ ရင်

ရင်တို့ အိမ်ပို့ရင်း တစ်ခါတည်း ခွင့်တောင်းခဲ့မယ်။ ဘာနဲ့ တောင်ကြီးကို လိုက်ခဲ့"

"အောင်မယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ ဘာရယ်။ အန်တီရင်က ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဒီလို လုပ်ပါလား။ တစ်ခါတလေ သမီး စာကျက်ရင် သူငယ်ချင်းတွေ အဆောင်မှာ သွားပြီး စာကျက်တတ်တယ်။ အဲဒါ ဘာနောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်။ အန်တီရင်ကိုတော့ အဆောင်သွားမယ် ပြောမယ်လေ။ လေးငါး ဆယ် ရက်ပဲ နေနိုင်မယ် ဘာရဲ့။ စာမေးပွဲက နီးနေပြီ"

"ဘယ်နှရက်ပဲ နေနေ သမီးရယ်။ သမီး ပါလာရင် သမီးအစ်ကိုတွေ သိပ် ဝမ်းသာ ကြမှာပဲ။ သူတို့ကို ပိုပြီး ခိုင်းလို့ ကောင်းမှာပဲပေါ့။ သမီး အစ်ကိုတွေက အခုထိ ဘာကို အပြစ်တင် နေကြသေးတယ်။ သမီးကို လက်လွှတ် လိုက်ရတာ ဘာကြောင့်လို့ပဲ ထင်နေကြတယ်လေ"

သံစဉ် နားမလည်သော မျက်လုံးလေးနှင့် လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ လူကြီးများ၏ စီးပွားရေး အရှုပ်အရှင်း ပြဿနာကို သံစဉ် မသိခဲ့ပေ။

"သမီးအမေက မာနကြီးတယ်ကွယ်"

ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝန်ခံလိုက်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာပေးသော ပစ္စည်းကို မယူအောင် အမျိုးမျိုး ဟန့်တားခဲ့သည်။ ဘာခြံထဲ တစ်နေကုန် နေသည်ကိုလည်း မနှစ်သက်။ ဘာခြံထဲ သွားလျှင် ဒေါ်စိန်ကြီး အမြဲ လိုက်လာရ၏။

အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ ကိုငယ်နှင့် ဆော့လျှင်လည်း အလွတ်မပေးဘဲ သံစဉ်တို့ ခြံထဲမှာသာ ဆော့စေသည်။

သို့သော် သံစဉ်တို့နှစ်ဦးက ဘာ၏ သစ်တော်ခြံကိုသာ နှစ်သက်တတ်သည်။ အေးချမ်းပြီး အရိပ်များသော နေရာသည် သံစဉ်တို့၏

ကစားစရာ အကွက်အကွင်း ကောင်းသော နေရာပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ကိုလတ်ပင် ပါဝင်ခဲ့၏။ ကိုလတ်ရှိလျှင် ကိုငယ်သည် သံစဉ်အပေါ် အနိုင်မယူ တော့ပေ။

ကိုလတ်က သံစဉ်ကို ယုယတတ်သဖြင့် ကိုလတ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဟု မှတ်ထင်မိ၏။

"သမီး တကယ်လိုက်မယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘဘကို ကျောင်းသားကတ် ပေးလိုက်လေ။ လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်ပဲ သွား မယ်"

မနက်ဖြန် ရန်ကုန် လာမလို့ မင်း ဘာမှာစရာ ရှိသေးလဲလို့ ဖုန်းဆက်ကြ ည့်တာ"

စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးလိုက်သည်။ ကုက္ကိုပင် အောက်တွင် သူ့အား ရှာဖွေ နေသော လူကြီးက သူ အိမ်ပြန်ရောက် မရောက်ကို ပရိယာယ်ဆင်ကာ မေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မလိုပါဘူး... ပြီးတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ အဆောင်မှာ စာသွား ကျက်မလို့"

"စာကျက်တာပဲ တစ်ယောက်တည်း ကျက်လည်း ရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ တွေ့ရင် စုပြီး အတင်းအဖျင်း ပြောလိုက်၊ မုန့်စားလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန် ပြီး စာလည်း ရမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့"

ရုတ်တရက် ဒေါသ ထွက်သွား၏။ နေရာတကာ ချုပ်ချယ် လွန်းသော ထို

လူကြီးကို ကုတ်ဖဲ့ ချင်သည်အထိ ဒေါသ ဖြစ်သွားမိ၏။

"ဒါနဲ့ မင်း လိုက်သွားတဲ့ ကားက ဘယ်သူ့ကားလဲ"

သံစဉ် ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် တစ်ဆက်တည်း မေးချလိုက်၏။

"ကျွန်တော့် ရည်းစားကား"

"မင်းရည်းစားက အဘိုးကြီးပါလား။ ငါ ဒေါ်လေးကို ပြန်ပြောရမှာလား"

ရုတ်တရက် မျက်လုံး ပြူးသွား၏။ အဘိုးကြီးကား ဆိုလျှင် မေမေသည် ဘာကို မှန်းမိပေ လိမ့်မည်။

"ဟေ့ လူကြီး... ပြန်မပြောနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေကားပါ။ ကြုံလို့ လိုက်သွားတာ။ မေမေက ကားကြုံစီးတာ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် က ခင်ဗျား ထွက်လာတာ မြင်လို့ တမင် လိုက်သွားတာ။ မေမေ့ကို ပြောပြီး ပြီလား"

"မပြောရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... အခု ပြောလိုက်တော့မယ်"

"ဟေ့... ဟေ့ လူကြီး"

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ သံစဉ်စိတ်ထဲ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်သွားသည်။ မေမေ့ကို တကယ် ပြောလိုက်လျှင် ဟူသော အသိနှင့် ရင်ထဲမှာ သိမ့် သိမ့် ခုန်နေမိသည်။ မေမေနှင့် ဘိုးဘိုး ကိုတော့ ကြောက်သည်။

"အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်းမနေနဲ့နော် မီးမီး။ သိပ်ချစ်နေရင် ညည်းဘာနဲ့ နေ။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလူနဲ့ ဆက်သွယ်ရင် ညည်း မလွယ်ဘူးမှတ်"

တောင်ကြီးမှ ပြောင်းလာစက ကိုလတ်နှင့် ဘာထံမှ အဆက်အသွယ် လုပ်သေးသည်ကို မေမေက ဒေါသသံနှင့် ပိတ်ပင်ခဲ့၍ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ရ၏။ ယခုလို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် မစွန့်စားခဲ့ပေ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင် သွားမှာပဲ။ ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင် ရောက်

တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုလတ်နဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်။ ကိုလတ်က ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လူကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီပေါ့။"

ကိုလတ်ပုံစံကို ပုံဖော် ကြည့်နေသည်။ ခွဲခွာခါစက ကိုလတ်သည် ဆယ် တန်း အောင်ပြီးသော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ပိန်ရှည်ရှည် ကိုလတ်ကို ပုံဖော် ကြည့်ရင်းက...

"ကိုလတ်ဟာ အရင်တုန်းကလိုပဲ ပိန်ပိန်ပဲလား။"

"ဟင်း... ဟိုလူကြီးနဲ့ များတော့ ကွာပါ။ ဟိုလူကြီးဟာ ကျွဲမည်းကြီးလိုပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေ ကြားထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်တာ ဟင်း။"

နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ရင်းက အရပ်မြင့်မြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ထိုလူကြီး သည် လက်ထဲ၌ ပေါက်တူးဖြစ်စေ၊ ဓားမဖြစ်စေ၊ တူရွင်းဖြစ်စေ ကိုင် ဆောင် ထားသည့်အခါ လယ်သမား တစ်ဦးနှင့် တူသည်။

သို့သော် ဆေးထိုးအပ် ကိုင်ပြီး ကျွဲနွားများကို ကာကွယ်ဆေး ထိုးလျှင် တော့ အလွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သော တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အချိန်မဆို ဇင်ပြာဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီစုတ်ကို မချွတ် တမ်း ဝတ်ထား၏။

"အလကား... ကောင်းဘွိုင်နဲ့ တူမလားလို့ စတန့် ထွင်ကြည့်တာ။ နည်း နည်းမှ ပုံမလာဘူး။"

"ဟဲ့... သံစဉ် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ကျောင်းသွား ချိန် နီးပြီလေ။"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။"

အန်တီရင်က လှမ်းအော်လိုက် သဖြင့် မှန်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသည့် အတွေးကို ဖြုတ်ချကာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်

လိုက်၏။ ရှပ်အင်္ကျီ ထူထူပွပွနှင့် ထဘီစကပ် ပန်းရင့်ရောင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပခုံး တွန့်လိုက်၏။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဖြစ်လာမှပဲ ကျောင်းတက်သည့်အခါ ထဘီ ဝတ် တတ်အောင် ဝတ်နေရသည့်တွင်းက ဗမာဆန်ဆန် အင်္ကျီကို ရှက်၍ ရှပ်အင်္ကျီ ထပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထဲ ဝင်သည်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီ ချွတ်ကာ ဂျင်းကျောပိုးအိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဗမာအင်္ကျီ ရင်စွေ လက်ပြတ်လေးသည် မေမေ၏ လက်ရာဖြစ်ပြီး အသက်ရှူကျပ် သလိုလိုနှင့်...

"တီရင်... သံစဉ်တော့ စာမေးပွဲ နီးနေပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေ အဆောင်မှာ သွားအိပ်ရဦးမယ်"

"ဟဲ့... လုပ်ပြန်ပြီ။ နင့်အမေကို ပြောထားလို့လား"

"မပြောပါဘူး။ ပြောရင် ဂီဝွမ် ပူညံနဲ့ တီရင်ကိုပဲ ပြောတာ။ မေမေ့ဆီက ဖုန်းလာရင် တီရင် ကြည့်ဖြေလိုက်ပါ။ စာကျက်မလို့ တစ်ပတ်ပဲ ကြာမယ်"

"တစ်ပတ်ထက် ပိုမကြာနဲ့နော်။ ငါ တာဝန်မယူဘူး။ နင့်အမေက စိတ်ကြီး၊ နင့်အဘိုးက ဒေါသကြီးနဲ့ ငါတော့ ကြောက်ပါတယ်"

"တီရင်သာ မပြောရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မိတော့လည်း တစ်ညပဲ သွားအိပ် တာ ပြောပြီး အဆောင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့"

သံစဉ်မေက အဒေါ်၏ ခါးကိုဖက်ကာ ချဲ့နွဲ့ကာ ချော့လိုက်သည်။

ဒေါ်ရင်ရင် မုဆိုးမ ဝမ်းကွဲအဒေါ်တွင် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်း ရောက်နေသော သားသမီး နှစ်ဦးရှိပြီး ရုံးဝန်ထမ်း အလုပ်ဖြင့် မနည်း ရုန်း ကုန်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သံစဉ်မေ၏ အဘိုးနှင့် အမေက ဝမ်းကွဲညီမ အဆင်ပြေစေရန် စားစရိတ် နှစ်သောင်းပေးပြီး သံစဉ်ကို တမင်ပင် ထား

ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သံစဉ်မေဆိုသော ကောင်မလေးက အဒေါ်အိမ်မှာ နေရသည်ကို သိပ်မနေချင်သဖြင့် သူငယ်ချင်း အဆောင်မှာ ခုတင်တစ်လုံးနှင့် တစ်လ ငါးထောင်ပေးပြီး ငှားထားကာ တောင်ဥက္ကလာမှ ဒဂုံတက္ကသိုလ်သို့ ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းနှင့် မုန့်ဖိုးအတွက် တစ်လ သုံးသောင်း ငွေထဲမှ စုဆောင်း၍ အဆောင်မှာပဲ နေသည်။ တစ်လတွင် သုံးလေးရက်သာ အဒေါ်အိမ်တွင် နေခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အဆောင် သွားနေခြင်းကို အဒေါ်က ငါးပိကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လုပ်ပေးရုံအပြင် နှစ်သောင်းငွေကို အသားတင် ရနေသော်လည်း အနည်းငယ် ပိုလိုချင်ဟန်ဖြင့် အစ်မ လာလျှင် သံစဉ်မေအား ထိန်းရ၍ ပင်ပန်းကြောင်း မကြာခဏ ညည်းညူနေ၍ အစ်မက ကလေးများကို မုန့်ဖိုးပေး ပေးနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သံစဉ်မေလည်း မိခင်ကို ဘာမှ မပြောဘဲ အဒေါ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိသူပီပီ ရေငုံ၍ နေလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မိခင်ထက်ပင် ပိုရင်းနှီးသလို ခံစားလာရသော အဘိုးထံ ရင်ဖွင့်မိသည်။

"အန်တီရင်တို့ကို မုန့်ဖိုးသဘောနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ ပေးချင် ပေးပါတော့။ သမီးတော့ နောက်နှစ် ဆိုရင် ကျောင်းတက် ရတာလည်း လွယ်အောင်လို့ အဆောင်ပဲ ပြောင်းနေပါရစေ ဘိုးဘိုးရယ်။ အဆောင် နေတာက ကျောင်းနဲ့ နီးပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဆရာမတွေက ဖွင့်တဲ့ အဆောင်မို့ စည်းကမ်းကြီးပါတယ်"

အဘိုးကို တတွတ်တွတ်နှင့် ချွဲကာ အန်တီရင်အိမ်မှာ မနေချင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

"ရင်ရင်က သမီးကို ဆူလို့ ပြောလို့လား သမီးရယ်"

"ဆူရင်၊ ဆုံးမရင် သမီး ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီရင်က မကျေနပ်ရင် မဆူဘူး။ မျက်လုံးကြီးနဲ့ပဲ ကြည့်ပြီး ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဟင့်အင်း... သမီး မပြောတတ်ဘူး ဘိုးဘိုး။ မကြည်ဖြူတာတော့ အမှန်ပဲ"

သံစဉ်က အန်တီရင်ထံ မနေချင်ကြောင်း ဟိုလူကြီးကလည်း ထောက်ခံသည်။

"ဟုတ်တယ် အဘိုး... ခင်ရာဆွေမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆွေမျိုးဆိုတာ ရွှေရှိမှ အမျိုးတော် တာမို့ ဘယ်ဆွေမျိုးမှ အားမကိုးဘူး။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတယ်။ ပြီးတော့ အဆောင် ဆိုတာကလည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေတဲ့ အဆောင်တွေ ရှိပါတယ်။ ရှေ့နှစ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်ပါပြီ။ ဒါမှ မထိန်းနိုင်လည်း တိုင်မှာပဲ ကြိုးချည်ထားဖို့ ကောင်းတယ်"

"ကြည့်စမ်း... လူကို နွားနဲ့ နှိုင်းတယ်"

စောစောက ကျေးဇူးတင်နေသည့် စိတ်ကလေး ထွက်ပြေးသွားပြီး ဘိုးဘိုးရှေ့မှာမို့ မျက်စောင်း ကလေးသာ ထိုးလိုက်ရသည်။

"ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောဘူး။ သူ့မှာ ညီမ မရှိတိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာ"

ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်ပြီး ထွက်လာသည်ကို ဘိုးဘိုးနှင့် ဟိုလူကြီး ရယ်မောသံကား နောက်ဘက်တွင် ပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်။ ခုထိပင် ကြားယောင်မိ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နောင်နှစ်တွင် အန်တီရင်တို့ ထံတွင် လုံးဝ မနေတော့

ဟု ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်၏။

ဆွေမျိုး အရင်းအချာပင် ဖြစ်သော်လည်း သူစိမ်းဆန်ဆန် နေတတ် ပြော တတ်သောကြောင့် အလိုလိုနေရင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ် နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသိပင် ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှာပင် နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချက်ထားလိုက် မိ၏။

အိမ်က ထွက်လာချင်းပင် ခြေလှမ်းများ အလိုလို ပေါ့ပါး သွက်လက် နေသည်။ ယခုမှပင် လေကို ဝဝလင်လင် ရှူရတော့သည်ဟု ထင်မိ၏။

အမေ့အိမ်နှင့်လည်း မတူ၊ သူငယ်ချင်း အဆောင်နှင့်လည်း မတူသော ဆွေမျိုးအိမ်ကြီးကို နောင် ဘယ်တော့မှ မနားဝံ့ပြီ။
